

2005

Wat gebeurt er met de opbrengst?

De opbrengst van de avond zal integraal geschonken worden aan Zuster Lieve Pauwelijn, geboren te Stasegem (B) en momenteel Algemeen Overste van de Johanneszusters, een congregatie in het Rijnland (D) die gesticht werd in 1928 en die werkzaam is in drie continenten, namelijk in Europa (Duitsland en Portugal), in Azië (Indië) en in Afrika (Mozambique).

Zuster Lieve was van 1971 tot 1995 werkzaam in Sevagram, het Ghandi-dorp in Maharashtra (Indië). Daarna nam ze de algemene verantwoordelijkheid op van de Johanneszusters met standplaats in Leutesdorf (D).

De opbrengst van de culturele activiteit zal integraal besteed worden aan twee projecten in Indië die zeer nauw aan het hart liggen van Zuster Lieve omdat ze kansarme jeugd helpen om een beetje menswaardiger te leven.

Het Jeevan Vikas Projekt: *een werkplaats voor fysisch gehandicapte jeugd uit de dorpen. Zij volgen een praktische opleiding om dan met een eenvoudig beroep iets te kunnen verdienen om aldus in het levensonderhoud van hun arme grootfamilie bij te dragen.*

De werkplaats ligt in Sevagram in Centraal-India (1000 km van Bombay en 1500 km van Calcutta) in een gebied dat qua ligging en klimaat nauwelijks kansen tot ontwikkeling biedt.

Het Asha Deepam Projekt *in Zuid-India voor de re-integratie van jonge vrouwen die door de armoede in de prostitutie werden gelokt en die er na een gerechtszaak geholpen worden om werk te vinden en aldus een kans geboden worden op een eerbaar leven.*

2006

Wat gebeurt er dit jaar met de opbrengst?

De opbrengst van de avond zal integraal geschonken worden aan “Kunstwerkplaats De Zandberg” uit Harelbeke, een vzw van de netwerkorganisatie Feniks uit Avelgem. De Zandberg is een sociaal-artistisch project waar gestreefd wordt naar kwalitatieve kunst van kunstenaars met een handicap, in het streven naar een kwalitatief leven. Een leven waarin zij ernstig worden genomen, respect kunnen krijgen dat ze verdienen en de kans krijgen zichzelf te ontwikkelen. Dit gebeurt via het grafisch atelier, het beeldend atelier, het textielatelier en het kleiatelier. Vaak wordt tentoongesteld met grote namen uit de kunstensector om zo een plaats te krijgen in het reguliere kunstencircuit. Kunstwerkplaats de Zandberg heeft een formele samenwerking met vzw Wit.H.

Op de Humanitaire Olympiade van Marnixring Nationaal te Puyenbroeck Wachtebeke werd het project “Dag Boek” voorgesteld. Dit project kwam tot stand in samenwerking met vzw Feniks, Steunpunt Beeldende Kunst uit Zwevegem (een bezige bij op de artistieke kaart van West-Vlaanderen, die resoluut kiest voor dialoog en confrontatie tussen kunstenaar en publiek) en onze Marnixring.

“Dag Boek” is een project dat communicatieve mogelijkheden schept via een creatief proces. Hier werken personen met een handicap samen met personen zonder handicap. Via lichaamstaal, teksten, foto’s, etsen, tekeningen, symbolen en vooral zeer veel overleg creëert een duo een heel bijzonder dagboek. Een tweede duo observeert de eigen omgeving op een zeer bijzondere wijze. De ene persoon “filtert” creatieve elementen uit het taalgebruik van de andere. Samen verwerken ze dat in een collage.

U kan het resultaat “Dag Boek” bewonderen na het concert, het wordt tentoongesteld in de receptieruimte.

Wat gebeurt er dit jaar met de opbrengst?

De opbrengst van de avond zal integraal geschonken worden aan

“De Engelenhoeve te Sint-Denijs.

Het project bestaat erin mensen en kinderen met een handicap te helpen door ze in contact te brengen met paarden en andere dieren. We willen eveneens rust en plezier creëren voor deze mensen door een snoezelruimte ter beschikking te stellen.

We doen dit met hart en ziel en staan er 7 dagen op 7 voor klaar. En omdat we willen dat dit voor iedereen toegankelijk blijft, hebben we besloten dit volledig gratis te doen.

Door een degelijke training van de paarden en begeleiders kunnen verschillende vormen van therapeutisch paardrijden beoefend worden, o.a. hippo-therapie, ortho-pedagogisch paardrijden, recreatief paardrijden, huifkartocht, enz....

De mensen van MPI De Kindervriend waren onze eerste gasten, genieten en ontspannen op onze hoeve met als resultaat dat de kinderen volledig tot rust komen. Enkele kinderen slagen er zelfs in hun eerste geluidjes en zelfs woordjes te uiten. Kortom een ongelooflijk resultaat. Ze herleven bij ons.

Orthopedagogische hippotherapie is bedoeld voor kinderen met ontwikkelings- en/of gedragsstoornissen. Hoewel deze stoornissen de aanleiding kunnen zijn om hulp te zoeken voor het kind, wordt in de therapie vooral uitgegaan van de mogelijkheden van het kind. Een kind met bijvoorbeeld faalangst, ADHD of dyslexie kan namelijk een heleboel wél. Het paard is de spiegel van het gedrag en de emoties van het kind. Daarmee komt een bewustwordingsproces op gang, dat kinderen helpt zichzelf beter te leren begrijpen.

Een andere, zeer belangrijke tak van de hippotherapie richt zich tot mensen met gedragsstoornissen of een mentale handicap. Sommige mensen die er niet in slagen om normale relaties te hebben met hun omgeving, slagen er wel in om te communiceren met hun paard. Op die manier krijgen ze meer inzicht in hun omgeving, gaan ze initiatieven nemen en proberen ze zelfs de dialoog aan te gaan. Karaktergestoorde kinderen leren dankzij paardrijden ook hun reacties beter te beheersen en krijgen tegelijk meer zelfvertrouwen.

Het therapeutisch paardrijden... Het paard is een nobel dier dat doorheen de eeuwen een hechte band met de mens is gaan vormen. De taal en de omgangsvorm van mens en paard is er één van volste vertrouwen in elkaar. Deze communicatievorm heeft voor de algemene ontwikkeling van de mentaal gehandicapten een aantal mogelijkheden geschapen.

Ortho-pedagogisch paardrijden draagt bij tot een positieve lichaamsbeleving, kan therapeutisch inwerken bij specifieke gedragsmoeilijkheden, helpt bij persoonlijkheidsvorming en zorgt voor prestatieveranderingen en andere positieve veranderingen in houding en gedrag.

Dankzij uw aanwezigheid en steun kunnen zij hun snoezelhoeve verder uitbouwen met een verzorgplaats voor de paarden, een waterbad, een snoezeltuin en een kleine kinderboerderij. Hun doel is kinderen en volwassenen een verrassings- en ontdekkingsreis aan te bieden. Kortom hen een leuke dag te bezorgen zonder nagekeken te worden.

2008

vzw Ethiopië “IK WIL LEVEN”

Bouw van een kraamkliniek in Kelat - Ethiopië

een initiatief van Frank Vervaeck en Rishan Kahsay Dory uit Otegem

De ervaringen van Rishan, een jonge Ethiopische weduwe, liggen aan de basis van dit project. Haar grootmoeder was de plaatselijke verloskundige die zij als klein kind mocht vergezellen bij de meeste bevallingen. Veelal was de levensverwachting voor de pasgeborenen net als voor de soms erg jonge moeders niet hoog.

Eén specifieke bevalling is blijvend in haar geheugen gegrift: de bevalling van het kindmoedertje Berhaney. De bevalling was reeds geruime tijd ingeleid. Ondertussen hield de kleine Rishan zich rustig in een aanpalend kamertje maar volgde wel met een bang hartje nauwgezet elke beweging. De bedrukte gezichten van de aanwezige oudere dorpsvrouwen sprak evenwel boekdelen: dit zou opnieuw zo'n bevalling worden die niets goeds voorspelde.

De vrouwen wierpen zich al biddend op de grond opdat God Berhaney een gezond kindje zou schenken. Evenwel, na uren uitputtende arbeid galmde plots dat herkenbare akelige gehuil en geschreeuw door de kamers: Berhaney stierf voor ze haar kindje op de wereld kon zetten. Haar arme familie had niet het nodige geld om Berhaney's lichaam te balsemen teneinde waardig afscheid van haar te kunnen nemen.

Op de begrafenisplechtigheid de dag nadien mochten geen kinderen aanwezig zijn. Samen met een aantal vriendinnetjes verstopte Rishan zich echter achter een haagje.

De begrafenisstoet strompelde voorbij en Rishan zag Berhaney op het draagbaar. Die dikke buik kon toch niet van 1 kind zijn? Daar moesten zeker 3 kinderen in zitten, meende ze. Ze huiverde bij de gedachte dat de kindjes misschien nog leefden toen Berhaney stierf. Dat was het moment waarop Rishan zich met kinderlijke overtuiging voornam ooit iets te doen voor die jonge zwangere meisjes.

Op vandaag is nog altijd niets veranderd en kent Ethiopië het 3de grootste geboortesterftecijfer ter wereld. Nu is het ogenblik gekomen waarop Rishan haar kinderbelofte onder vorm van een concreet project wil realiseren. Om een professionele omkadering te creëren, werd de VZW Ethiopië “Ik wil leven” opgericht.

Op vraag van Rishan - die met haar 2 kinderen Kevin en Steven reeds 15 jaar in Otegem woont - en uit eerbied voor het meisje Berhaney, kreeg de website de toepasselijke naam www.ethiopie-berhaney.be.

2009

**De Kier
Waar kansarmen
een luisterend oor vinden
en de eerste financiële hulp**

In 'de kier' willen we niet zomaar iets 'geven' aan mensen in nood. We willen naar hen luisteren, **samen** de **echte** noden achterhalen en er zijn om te helpen als, en waar het kan.

We hebben in 'de kier' onze werking uitgebouwd om mensen laagdrempelig te ontvangen en menswaardig te beluisteren, doorverwijzend waar dat kan en zelfondersteunend waar nodig.

Het eerste wat we in '**De Kier**' dan ook doen is **ZIEN en LUISTEREN!**

Onze ogen en oren niet sluiten voor hun verhaal!

Beetje bij beetje krijgen we inzicht in dat verhaal en leren we hoe we het best in hun specifieke situatie kunnen helpen, en dan nog liefst **samen met hen**.

Op deze manier kunnen wij **samen** de deur op een kier zetten naar een betere samenleving.

Namens de mensen voor wie de deur op een kier staat, zowel die aan de ene als degene aan de andere kant,

heel hartelijk dankjewel!

vzw DE KIER – Doorniksewijk 83 / Kapittelstraat 27 - 8500 Kortrijk

"OIKONDE"

Centrum voor daklozen, Kortrijk

Dak- en thuislozen, ook in onze regio...

Reeds 35 jaar vangt Oikonde daklozen op uit Kortrijk en omstreken.
In Oikonde kunnen 20 dakloze meerderjarige mannen opgevangen worden.
Jaarlijks begeleidt Oikonde een veertigtal cliënten.

Mensen die in zulke extreme omstandigheden bij hen toekomen zijn vooral mensen met financiële problemen,
psychische problemen, verslavingsproblemen, relatieproblemen,
ex-gedetineerden, vereenzaamden,...

Het is vaak een samenloop van deze problemen die ervoor zorgen
dat deze mensen ook effectief op straat belanden.

Het doel is de opgenomen cliënten te begeleiden naar een vaste woonst.

Voor sommigen is dat een andere instelling bvb een rusthuis,
voor anderen is dat weer zelfstandig gaan wonen.

Het is de taak van de begeleiders van Oikonde om,
samen met de cliënt, de nodige begeleiding en ondersteuning
te bieden om dit doel mogelijk te maken.

Er wordt gewerkt aan de financiële problemen,
tewerkstelling, relationele problemen,

Alle werkpunten die het alleen wonen onmogelijk maakten worden aangepakt.

Na een verblijf van gemiddeld zes maanden komt de stap
naar een definitieve woonst. De meesten kunnen zich definitief handhaven.

“De Luwte”

Onthaal, Oriëntatie en Observatiecentrum voor probleemjongeren
Slijpskapelle

“De Luwte” is een jong centrum binnen de bijzondere jeugdzorg. Het is een zogenaamd “OOOC”, een Observatie, Onthaal, en Oriëntatie Centrum. Het is opgericht op 20 april 2009 als een afdeling van het Orthopedagogisch Centrum (OC) Sint-Idesbald te Roeselare.

De Luwte is gevestigd te Slijpskapelle, een kleine deelgemeente van Moorslede.

Het OOOC De Luwte is een klein centrum met een capaciteit van een tiental jongeren van twaalf tot achttien jaar die er geplaatst worden door de jeugdrechtsbank of via de tussenkomst van de bijzondere jeugdzorg. De jongeren verblijven er gemiddeld 2 maanden.

De Luwte werkt met een multidisciplinair team, bestaande uit een orthopedagoog, psycholoog, twee maatschappelijk werkers en acht begeleiders. Als team proberen ze de jongeren te begeleiden in hun dagelijks leven. Hun hoofdopdracht bestaat erin om opvang te bieden aan jongeren en hen te oriënteren.

De medewerkers van De Luwte proberen een rustpunt te creëren voor de jongere en zijn familie. Ze gaan op zoek naar de meest geschikte vorm van hulpverlening voor de jongere en zijn omgeving en trachten rekening te houden met ieders noden.

Elke jongere die door de medewerkers van De Luwte begeleid wordt heeft zijn eigen persoonlijk verhaal. Het kan zijn dat het moeilijk loopt thuis, op school, of in de voorziening waar men verblijft ...

Bij de start van de begeleiding peilen de medewerkers naar de verwachtingen en ze vragen informatie op bij alle betrokkenen. Samen met de jongere en zijn omgeving brengen ze in de loop van de begeleiding het probleem in kaart en worden mogelijke pistes voor oplossingen uitgewerkt.

Na de oriëntatieperiode wordt een adviesverslag opgemaakt dat een samenvatting is van de voorbije begeleidingsperiode en aangeeft welke hulpverlening minimaal nodig of wenselijk is na het verblijf van de jongere in de Luwte. De jongeren worden gestimuleerd om naar school te gaan. Indien dit niet mogelijk blijkt worden de jongeren een “atelierwerking” aangeboden.

De atelierwerking moet de jongeren helpen tijdens hun moeilijke periode en hen tegelijkertijd iets aanbieden op maat. De atelierwerking moet hen prikkelen, hen terug 'zin en goesting' doen krijgen, hen motiveren en bewegen om iets te doen. Op dit ogenblik beschikt De Luwte over een kook -, crea -, en houtatelier. Specifiek voor meisjes werd een zogenaamde 'beauty-farm' ontwikkeld.

Het is een droom van het team medewerkers van De Luwte om de atelierwerking uit te breiden. Concreet wensen zij volgende vier ateliers te realiseren:

Een atelier rond **muziektherapie**. Muziek is voor adolescenten een manier om zich te uiten. Via muziek willen jongeren iets zeggen. Ze vereenzelvigen zich met muziek. Muziek betekent voor hen vrijheid, blijheid, onafhankelijkheid en vooral identiteit.

Een atelier rond **film**. Film niet weg te denken uit het leven van een adolescent. Het is een manier om zich te ontspannen, om even te ontsnappen aan het 'gewone leven', om te dromen, om ergens bij te horen.

Een atelier rond **vorming**. Jongeren zijn kwetsbaar. Via de media en internet worden ze geconfronteerd met een wereld van reclame, gadgets, verlokkingen, drugs, uitgaan. De consumptiemaatschappij richt zich ook sterk op jongeren. Gezien hun leeftijd, hun zwakke sociale status en hun beperkt zakgeld is het belangrijk om hen weerbaarder te maken. Ze beschikken niet over de kennis om juiste keuzes te maken. Aangepaste vorming moet hen hierbij helpen.

Een atelier rond **fotografie**. In de kamer van een adolescent hangen er altijd foto's. Die foto's zeggen iets over de jongere. Hun vader, moeder, broer of zus, familielid, hun hond of kat, hun beste vriend of vriendin hangen ze als een herinnering aan de muur. Het is een manier voor hen om zich te uiten. Fotografie kan hen helpen om hun creativiteit te stimuleren en om emoties bespreekbaar te maken.

Snoezelen in Ter Bruyninge

Ter Bruyninge is een school in Marke voor aangepast secundair onderwijs voor jongeren van 13 tot 21 jaar. De school telt 292 leerlingen verdeeld over drie opleidingsvormen.

Opleidingsvorm 1 huisvest 34 mentaal en fysisch gehandicapte kinderen. Zij zullen nooit in staat zijn zelfstandig te leven, laat staan te werken. Zij zijn levenslang aangewezen op begeleiding en hulp. Sommigen hebben ook heel veel verzorging nodig.

Vanuit deze invalshoek is de idee gegroeid om voor deze groep jongeren een snoezelchalet te bouwen waar hun zintuigen (geur, smaak, ...) geprikkeld kunnen worden en waar ze tot rust komen.

De snoezelgedachte is ontstaan uit het werken met de leerlingen uit klas S1.

Deze klasgroep bestaat uit een aantal leerlingen met motorische en zwaar mentale beperkingen. Het gaat om een zeer hulpbehoevende groep.

Door de ernstige fysische en lichamelijke beperkingen zijn deze leerlingen niet in staat om activiteiten als knutselen, tekenen, koken te volbrengen. De meeste van onze leerlingen zijn ook niet in staat om zich verbaal uit te drukken.

Zo is het onmogelijk om alle zintuigen bij deze kinderen te prikkelen. Vandaar dat wij opteren voor een snoezelruimte (snoezelchalet) om tegemoet te komen aan de noden van deze leerlingen.